

Szeretettel meghívunk minden érdeklődőt, a Dunakeszi-gyártelepi plébánián működő filmklub vetítésére.

A következő vetítés

2012. január 21-én
szombaton az esti szentmise után (19 órai kezdettel)
lesz a Szent Imre Ifjúsági házban.

Vetítésre kerül

„Bernadett - Lourdes legendája” Bernadette (I. 118 perc).
színes, magyarul beszélő, francia-svájci-luxemburgi filmdráma 2003.

Főszereplők:

Sydney Penny, Michèle Simonnet, Roland Lesaffre

Jean Delannoy rendező gyönyörű kétrészes filmje Szent Bernadett életéről és a lourdes-i Mária-jelenésekről készült. Sydney Penny ragyogó szerepformálása, az eredeti helyszínek, a kimagasló rendezői és színészi alakítások, valamint a következetes történelmi hűség eredményezte azt, hogy maga a Vatikán is ajánlja e filmet, valamint hogy ezen alkotást a népszerű lourdes-i kegyhelyen naponta bemutatják. Szent Bernadett, az egyszerű és tiszta lelkű falusi lány látomása mára a vallástörténet egyik legendás eseményévé vált. Bernadett teste 1879-ben történt halálát követően mindmáig romlatlan állapotban maradt

Lourdes, 1857. Egy munkanélküli molnár kénytelen családjával együtt egy nyomorúságos börtöncellába költözni, mert egy fillérje sem maradt. Négy gyermekével együtt rengeteg nélkülözésben telnek napjai. Egy évvel később 14 éves, beteges lányuk, Bernadette egy barlangnál fényt pillant meg, amelyből előlépett egy gyönyörű fiatalasszony. Elmondása alapján környezete a jelenésben Szűz Máriára ismert. Így keletkezett a legenda a Lourdes-i szűzről, Bernadette-ről, aki később csodálatos gyógyításairól lett országszerte híressé. Látomásának helyszínén, a Massabielle-barlangnál forrás fakadt, ahová ma is minden évben tömegesen zarándokolnak a gyógyulásra, vagy megváltásra vágyakozók.

Év végi gondolatok a hegyekből!

Kimentem Kismuncselre, a Kárpátok déli vonulatára, hol egy elfelejtett kis bányásztelepülés mint az elmúlt évek mementója roskad bele a tájba. Eljöttem ide, Isten háta mögé, ahonnan mindenki elmenekült, válaszáért, megvilágosodni.

Tél van, ropog a hó a talpam alatt! Minden lépés jól esik. Sétálok a létben! Vagyok! Számlálatlanul telnek a percek! Elindultam, és elindulnak bennem a gondolatok! Megfogalmazom! Az első érzés mely hívatlanul belém költözött: milyen csodálatosan tiszta és finom itt fent a hegyekben a levegő! A nagyvárosban minden egyes lélegzéssel tüdönkbe beáramlik a társaink tüdejét megjárta, a kipufogó gázokkal, porral, füsttel fűszerezett massa. Itt a hegyek között érzem a friss levegő ízét, zamatát, amit harapni lehet, szinte herseg a fogam között a tiszta életerő. Minden egyes lélegzés ajándék. Jólesik levegőt venni, tüdődön keresztül eggyé válni a tiszta természettel. Behunyta szemmel a bensőmon keresztül érzem a tájat, a hegyeket, a havas fákat. Néhány lélegzés, és már biztosan tudom, hogy élek, hogy jó helyen vagyok.

Mind tikkadt vándor miután a tiszta hegyi levegőből oltottam szomjamat, eszmélődő figyelmem a két szemembe költözik. Csodálom fentről, a gerincről a kilátást! Tekintetem csak ugrál a ragyogásban, mint újszülött kisbárány a tavaszi zsongásban. A horizont széléig – megszámláltam – nyolc hegygerinc ágaskodó hullámtaraja lakja be otthonosan ezt a csodálatos világot. Mindenik hegyfolyam ugyanolyan, és mégis egészen más. Játékos szeszéllyel hullámszik a vörösbe hajló, szép, szürke bükkerdővel borított hegycsúcs, majd aléltan a mélybe hull, hogy amott szilajon ágaskodva, komor zöld fenyőerdővel borítva újból az ég felé törjön. A táj minden egyes hajlata pajkosan más! A Kárpátok a jó Isten földre álmódott szimfóniája! A hegyvonulatok, mint szemérmes lányok, könnyű stólájukkal a reggeli áttetsző ködben incselkedve elragadják a tekintetem, és megbabonáznak. Vég nélkül kell gyönyörködni bennük! Állok és nézem a csodát. A Nap a vállam felett velem együtt fürdeti arcát a szelíd kis dombokban, melyek a látóhatár szélén szilaj bércekké nőnek, ő is lágyan körbe hordozza ragyogó tekintetét, felfénylik áldó sugarától egy-egy tisztás, erdőfolt, hegygerinc.

Nézem a tájat, ez Erdély, az én szülőföldem, és bár nem teltem be a látottakkal, mégis lassan figyelmem a fülemben vándorol. Csend van, a lakott élő világ csendje vesz körül, melyben zavartalanul otthonra talál a játszadozó könnyű szellőben lengő ágak lágy nesze, a távolban párjukat hívó madárkák dala, és a tétova lépéseim alatt ropogó hó. A fülem is jelzi, jó nekem itt, a testvéreim között a természetben otthon vagyok!

Barangolok az elhagyott tájon, felettem az istenadta tiszta, csodaszép, kék ég, minden légzés egy harapás az egészséges friss levegőből. Taposom az araszos hó alól kitüremkedő, lekaszálatlan füvet, kerülgetem a széthordott épületek törmelékét. Itt egy lépcső, mely nem vezet sehova, hisz mögötte egy gödör ásítozik, amott egy szilaj kis kéménydarab áll ki a földből, kormos belseje érdekes színfolt a fehér ragyogásban. Megállok egy-egy galagonya meg hecsedli bokornál, vörösen izzanak a termések a napfényben. Nagyon jó rágsálni fagy csípte, savanykás gyümölcsüket, egyszerű ízek, sok vitaminnal, életerővel! Az ingyen lakomán kosztos társaim a cinegék. Felettem vijjogva köröz egy héja, csodálkozik, hogy embert lát itt, ahol annak idején egy kisváros állt. Igen, tizenöt éve még minden váltásban négyszáz bányász ereszkedett a föld alá, hogy felvegye a harcot a sziklába lapuló uránércce, hogy verejtékes munkával kenyérré váltsák a halált. A téli friss hó a ragyogó napfényben szépen öltöztet, és mindent sejtelmesen eltakar. Nem fáj ez az elmúlás!

Bejárom hajdani kis plébániám területét. Én tudom, hogy itt e szederrel befutott romhalmaz valamikor pékség volt, amott, ahol az a pár törött téglavöröslik a napfényben, ott állt az óvoda, arrébb, szép sorjában az iskola, a posta, az orvosi rendelő. Lentebb, ránehezedve a tájra az irodák álltak, följük tornyosult az akna szájában a torony a felvonó dobjával. Most semmi, málló fundamentumok, a hó alól kikandikáló törmelék és itt-ott

néhány kis lakóház. Az intézmények közül egy ablaktalan vak épület áll még, a kocsmát, de mára már az is feladta a létét, romosan várja a végzetét, tavasszal téglákra szedve elhordják nyomtalan.

Sétálok, körülöttem a szép fehér hó alatt a hallgatag történelem. Olyan sok emlék, élmény, kérdés kóvályog bennem! Az egyik hosszú lakóbarakk végében egy kis kápolna állt. Emlékszem, tizenöt évvel ezelőtt még az volt a legnagyobb gondunk, hogy nem férünk be mindannyian év végén hálát adni a nagy Istennek. Abban az évben, 1995-ben, emlékszem ötvenkilencen gyűltünk össze a misére, a kápolna végében a hosszú folyosón emberek álltak és imádkoztak. Aztán bezárt a bánya, az emberek vártak egy darabig, majd tétován elszéledtek, s velük olvadt a városocska, mint tavaszi hó a napfényben.

Most megint év vége van, és pénzügyi válság, és úgy tudom, hogy akik elmentek innen, sajnos, azok sem értek haza. Adományokat hoztam. Körülbelül tíz lélek él itt, öt ajtó mögött. Mindent szétszortok, végül egy zsák plüssállatocska maradt: maci, béka, elefánt, egérke, zsiráf. Nagy az öröm, ők az én itthon maradt testvéreim.

Elbúcsúznak, elindulok hazafelé, de a lábamnak nem akaródzik lemenni a hegyről. Válaszokért jöttem, de csak kérdések kóvályognak bennem. Miért mennek el innen az emberek? Miért jobb egymás hegyén-hátán tülekedni a nagyvárosokban? Nagyapám még adót fizetett a föld után, az állatok után is kvóta volt kivétve, mit le kellett adni. Most mindenért támogatást osztogatnak, és mégis elhagyott a vidék. Támogatást kap az, aki lekasálja a szénát, és támogatást kap az is, aki állatot tart. Szabadon lehet gazdálkodni, azt vethetsz, amit akarsz, és mégis megműveletlenek a földek! Tudom, hogy így van, hisz mi tartunk huszonöt tehenet, nincsen saját legelőnk, lent a Maros partján vannak egész nyáron az állatok, de senki nem kérde meg, hogy kié ez a csorda. Itt fent is rengeteg legelő van, nyáron derékig ér a szép, havasi széna, mégsem kell senkinek, majd tavasszal meggyújtják, és ég minden, mint a tatárjáráskor. Hihetetlenül sok a hecsedli, a felhagyott legelőkön mindenütt ott vöröslenek a bokrok, a sok érett gyümölcs pompázik a téli napsütésben, nem kell senkinek. Egész nap itt voltam a hegyen, mögöttem a nagyváros, az út szélén rohad a fűtésre jó száraz hulladék, de egyetlen tűzifával rakott szekeret nem láttam. Nézem a végtelen tájat, és nem látok szénaboglyát, gazdasági épületet, a hóban nincsenek elkészült jóságok lábnyomai.

Bandukolok a hóban! Múlóban az év, az Úr 2011. esztendeje! Az, ami ma Kismuncsel, az lesz holnap egész Kelet-Európa? Elmennek fiataljaink, és a magukra maradt nyugdíjasok lassan felélik környezetüket?

Szép a táj, lakható, a föld terem, gazdag, barátságos, úgy érzem, hogy csak belőlünk fogyott el az életerő! Miért jó a sokmillió városba menni, jobbágyként taszítani mások szekerét? Haláltáncot jár a világ!? Pedig mindenki érzi lelke mélyén, hogy

vágyik a szülőföldjén egy kis otthonra, családra, kacagó vidám gyermekekre, unokákra. Vágyik gyümölcsfákra az udvaron, virágzó rózsatőre a szelíd kis patak partján, és mégis a fülledt nagyvárosok csillogó reklámjait bámulva, bambán menetel, kiszolgálva a fogyasztás telhetetlen isteneit. Persze mindent meglehet magyarázni, van válasz bőségesen, de valahogy itt olyan meztelenek azok a városi válaszok. Itt a hegyen a ragyogó, istenáldotta szép tájban bennem csak kérdések fogalmazódnak meg. Őseink ezer évvel ezelőtt talán százezren sem voltak a honfoglaláskor, és csak innen Erdélyből – sokak szerint – az elmúlt húsz év alatt 400.000 ember ment el. Miért!! Ki számolja azokat, akik elmentek, és ki tartja számon azokat, akik itthon maradtak?

A bőségesen csordogáló kérdések elöl félre állok, nézem a tájat, gyönyörködöm. Szép az szülőföldem! Egyet tudok, én egészen biztos, hogy itthon maradok, és az új esztendőben konok kitartással újból elindulok!

Szeretettel,

*Csaba t.
Déva, 2011 dec. 29.*